

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

X kadencja

Druk nr 2636

S P R A W O Z D A N I E
KOMISJI FINANSÓW PUBLICZNYCH
ORAZ KOMISJI GOSPODARKI MORSKIEJ I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ

o rządowym projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu wsparcia przedsiębiorstw żeglugowych oraz stworzenia warunków ich funkcjonowania pod polską banderą (druk nr 2549)

Sejm na 58. posiedzeniu w dniu 27 maja 2026 r. - na podstawie art. 39 ust. 2 regulaminu Sejmu - skierował powyższy projekt ustawy do Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w celu rozpatrzenia.

Komisje: Finansów Publicznych oraz Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej po rozpatrzeniu powyższego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2026 r.

wnoszą :

Wysoki Sejm uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Komisje, zgodnie z art. 43 ust. 3 regulaminu Sejmu, przedstawiają na żądanie wnioskodawcy następujące wnioski mniejszości:

1) w art. 3 w pkt 5, skreślić ust. 4;

– poseł K. Szymański

2) w art. 3 w pkt 5, skreślić ust. 5;

– poseł **K. Szymański**

Warszawa, dnia 10 czerwca 2026 r.

Przewodniczący
Komisji Gospodarki Morskiej
i Żeglugi Śródlądowej

(-) Kacper Płażyński

Przewodniczący
Komisji Finansów Publicznych

(-) Janusz Cichoń

Sprawozdawca

(-) Jarosław Wałęsa

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w celu wsparcia przedsiębiorstw żeglugowych oraz stworzenia warunków ich funkcjonowania pod polską banderą¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2026 r. poz. 592) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 23c otrzymuje brzmienie:

„23c) dochody marynarzy uzyskane z tytułu pracy na statkach morskich podnoszących banderę państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, używanych do przewozu ładunku lub osób w żegludze międzynarodowej lub wykorzystywanych do ratownictwa pełnomorskiego, układania rurociągów, do budowy i obsługi instalacji morskich, a także będących kablownicami, statkami badawczymi lub dźwigami pływającymi, z wyjątkiem pracy wykonywanej:

- a) na holownikach, na których mniej niż 50 % czasu pracy faktycznie wykonywanej przez holownik w ciągu roku stanowił przewóz ładunku lub osób drogą morską,
- b) na pogłębiarkach, na których mniej niż 50 % czasu pracy faktycznie wykonywanej przez pogłębiarkę w ciągu roku stanowił transport morski,
- c) na statkach świadczących regularne usługi pasażerskie między portami państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym promach typu ro-ro, przez marynarzy niebędących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego;”;

2) w ust. 35 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) informację o wykonywaniu pracy na statku spełniającym wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 23c, przez marynarza, którego dotyczy zaświadczenie, z podaniem nazwy i bandery statku;”;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, ustawę z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym, ustawę z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich oraz ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu.

- 3) uchyla się ust. 35b i 35c;
- 4) w ust. 35d skreśla się wyrazy „i 35b”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2026 r. poz. 612) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 37av dodaje się art. 37ava w brzmieniu:

„Art. 37ava. 1. Przepisu art. 37av ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do przedsiębiorcy będącego podmiotem prowadzącym aptekę ogólnodostępną – w przypadku realizacji zapotrzebowania wystawionego na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. z 2026 r. poz. 102).

2. Armator w rozumieniu art. 7 ustawy z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2023 r. poz. 1309) lub armator w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu zgłasza Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu zamiar wywozu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej produktów leczniczych lub wyrobów medycznych, zawartych w wykazie, o którym mowa w art. 37av ust. 14, przed przedstawieniem zapotrzebowania do realizacji w aptecę ogólnodostępną. Zgłoszenie zawiera informacje, o których mowa w art. 70 ust. 9 pkt 2–8 i 10 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu.

3. Główny Inspektor Farmaceutyczny może wnieść, w drodze decyzji, sprzeciw wobec zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania. Decyzji w sprawie wniesienia sprzeciwu nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. W przypadku braku wniesienia sprzeciwu Główny Inspektor Farmaceutyczny wydaje postanowienie o niewniesieniu sprzeciwu, które podlega publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej Głównego Inspektora Farmaceutycznego. Z chwilą publikacji tego postanowienia uznaje się je za skutecznie doręczone. Postanowienie to jest ważne przez 30 dni od dnia jego publikacji i umożliwia realizację zapotrzebowania, którego ono dotyczy.

5. Od sprzeciwu, o którym mowa w ust. 3, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przysługuje.”;

- 2) w art. 96:

- a) w ust.1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Produkty lecznicze, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyroby medyczne są wydawane z apteki ogólnodostępną przez farmaceutę lub technika farmaceutycznego w ramach jego uprawnień zawodowych na podstawie

recepty, bez recepty, na podstawie zapotrzebowania podmiotu wykonującego działalność leczniczą, zwanego dalej „zapotrzebowaniem”, albo zapotrzebowania, o którym mowa w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu, zwanego dalej „zapotrzebowaniem armatora”, albo zapotrzebowania, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.”,

b) po ust. 2e dodaje się ust. 2ea–2ec w brzmieniu:

„2ea. Zapotrzebowanie armatora jest realizowane:

- 1) nie później niż w terminie 14 dni od daty jego wystawienia;
- 2) w dniu przedstawienia go do realizacji albo w innym terminie uzgodnionym przez farmaceutę lub technika farmaceutycznego w ramach jego uprawnień zawodowych z podmiotem przedstawiającym to zapotrzebowanie do realizacji;
- 3) za pełną odpłatnością.

2eb. Zapotrzebowanie armatora, którym objęto produkty lecznicze lub wyroby medyczne zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 37av ust. 14, jest realizowane po potwierdzeniu przez farmaceutę lub technika farmaceutycznego w ramach jego uprawnień zawodowych, że w zakresie produktów leczniczych lub wyrobów medycznych określonych w tym zapotrzebowaniu opublikowano postanowienie, o którym mowa w art. 37ava ust. 4.

2ec. Zapotrzebowanie armatora, o którym mowa w ust. 2eb wraz z informacją o adresie Biuletynu Informacji Publicznej Głównego Inspektora Farmaceutycznego, w którym opublikowano postanowienie, o którym mowa w art. 37ava ust. 4, przechowuje się w aptece ogólnodostępnej, w której zostało ono zrealizowane, przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiła jego realizacja.”;

3) w art. 103 w ust. 2 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) apteka zrealizowała zapotrzebowanie armatora:

- a) bez dokonania potwierdzenia, o którym mowa w art. 96 ust. 2eb, lub
- b) którym objęto produkty lecznicze lub wyroby medyczne zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 37av ust. 14, w przypadku braku opublikowania postanowienia, o którym mowa w art. 37ava ust. 4.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 985) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa reguluje opodatkowanie podatkiem tonażowym niektórych dochodów (przychodów) osiągniętych przez przedsiębiorców żeglugowych eksploatujących morskie statki handlowe w żegludze między:

- 1) portami morskimi – polskimi lub zagranicznymi lub
- 2) portami morskimi polskimi lub zagranicznymi a sztucznymi wyspami, instalacjami lub konstrukcjami położonymi na polskich lub zagranicznych obszarach morskich lub na morzu pełnym.”;

2) w art. 2:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przedsiębiorcy żeglugowym – rozumie się przez to:

- a) osobę fizyczną, osobę prawną i spółkę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1 i 1a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2026 r. poz. 554), mającą odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, która spełnia przynajmniej jeden z warunków:
 - we własnym imieniu uprawia żeglugę statkiem własnym lub cudzym, w szczególności na podstawie czarteru statku bez załogi (bare-boat),
 - dysponuje statkiem na podstawie umowy czarteru statku na czas lub podróż,
 - zarządza cudzym statkiem, w cudzym imieniu i na cudzą rzecz na podstawie umowy,
 - oddaje statek własny w czarter bez załogi,
- b) wspólnika spółki cywilnej i spółki jawnej niebędącej podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych, mającego siedzibę, zarząd lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, która spełnia przynajmniej jeden z warunków:
 - we własnym imieniu uprawia żeglugę statkiem własnym lub cudzym, w szczególności na podstawie czarteru statku bez załogi (bare-boat),
 - dysponuje statkiem na podstawie umowy czarteru statku na czas lub podróż,

- zarządza cudzym statkiem, w cudzym imieniu i na cudzą rzecz na podstawie umowy,
 - oddaje statek własny w czarter bez załogi,
- c) przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2025 r. poz. 89, 619, 621 i 1794 oraz z 2026 r. poz. 507), prowadzącego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, 1a, 2 i 2a, który spełnia przynajmniej jeden z warunków:
- we własnym imieniu uprawia żeglugę statkiem własnym lub cudzym, w szczególności na podstawie umowy czarteru statku bez załogi (bare-boat),
 - dysponuje statkiem na podstawie umowy czarteru statku na czas lub podróż,
 - zarządza cudzym statkiem, w cudzym imieniu i na cudzą rzecz na podstawie umowy,
 - oddaje statek własny w czarter bez załogi;”
- b) uchyla się pkt 4,
- c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) statku – rozumie się przez to morski statek handlowy spełniający wymagania międzynarodowe oraz wymagania Unii Europejskiej w zakresie ochrony, bezpieczeństwa, szkolenia i certyfikacji marynarzy, ochrony środowiska i warunków pracy i życia na pokładzie;”
- d) uchyla się pkt 6,
- e) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) okresie eksploatacji statku – rozumie się przez to okres, w którym statek jest wpisany do rejestru statków, a w przypadku rejestracji czasowej, do rejestru czasowego, z wyłączeniem okresu faktycznego wyłączenia statku z eksploatacji wskutek zbrojnej napaści w rozumieniu Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 845, z 2017 r. poz. 512, z 2019 r. poz. 962, z 2021 r. poz. 707 oraz z 2025 r. poz. 1129), zwanej

dalej „Konwencją MLC”, lub piractwa w rozumieniu art. 101 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r. (Dz. U. z 2002 r. poz. 543);”,

f) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) zarządzaniu cudzym statkiem – rozumie się przez to zarządzanie techniczne polegające na zapewnieniu statkowi zdolności do żeglugi i zgodności z wymaganiami technicznymi, dotyczącymi bezpieczeństwa i ochrony lub zarządzanie załogą polegające na zapewnieniu obsady statku załogą o właściwych kwalifikacjach i wymaganym składzie oraz prowadzeniu wszystkich spraw związanych z załogą, w szczególności: przygotowaniu listy płac, zapewnieniu członkom załogi ochrony ubezpieczeniowej od następstw nieszczęśliwych wypadków i na wypadek inwalidztwa, organizowaniu podróży na statek i ze statku, zapewnieniu wymaganych wiz, możliwości korzystania z usług opieki medycznej oraz dokonywaniu oceny pracy członków załogi i ich szkolenia;”;

3) w art. 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opodatkowaniu podatkiem tonażowym podlegają przedsiębiorcy żegludowi prowadzący działalność z wykorzystaniem statków o pojemności brutto (GT) powyżej 100 jednostek każdy (działalność podstawowa):

1) w zakresie transportu morskiego, z tym że w przypadku usług świadczonych przez:

a) holownik pływający pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego – co najmniej 50 % czasu pracy faktycznie wykonywanej w ciągu roku stanowi przewóz ładunku lub osób drogą morską,

b) pogłębiarkę pływającą pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego – co najmniej 50 % czasu pracy faktycznie wykonywanej w ciągu roku stanowi transport morski,

2) wykorzystywanych do ratownictwa pełnomorskiego, układania rurociągów, kablownic, statków badawczych i dźwigów pływających, a także statków wykorzystywanych do budowy i obsługi instalacji morskich

– którzy dokonali wyboru tej formy opodatkowania.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. Opodatkowaniu podatkiem tonażowym podlega przedsiębiorca żeglugowy, o którym mowa w ust. 1, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) prowadzi działalność, o której mowa w ust. 1, z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 2) ponad 50 % zatrudnionych przez niego osób, z wyłączeniem marynarzy wykonujących pracę na statkach, stanowią obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 3) co najmniej 60 % pojemności netto statków objętych podatkiem tonażowym pływa pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

1b. Warunku, o którym mowa w ust. 1a pkt 3, nie stosuje się, jeżeli co najmniej 25 % pojemności netto statków, o których mowa w ust. 1, eksploatowanych lub zarządzanych przez przedsiębiorcę żeglugowego, pływa pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a przedsiębiorca żeglugowy zobowiąże się do spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1a pkt 3, w terminie 5 lat, licząc od początku roku kalendarzowego, w którym złożył on oświadczenie o wyborze opodatkowania podatkiem tonażowym.

1c. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 1a pkt 3, nie jest spełniony w odniesieniu do całej floty statków eksploatowanych lub zarządzanych przez przedsiębiorcę żeglugowego, przedsiębiorca żeglugowy podlega opodatkowaniu podatkiem tonażowym w odniesieniu do takiej części swojej działalności, dla której ten warunek jest spełniony.

1d. W przypadku statków o czasowo zawieszonej przynależności, na potrzeby opodatkowania przedsiębiorcy żeglugowego podatkiem tonażowym, uwzględnia się czasową przynależność tych statków.”,

c) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dzierżawy i najmu kontenerów przeznaczonych do przewozu na statku objętym podatkiem tonażowym, pod warunkiem że usługi te nie są świadczone na rzecz podmiotów trzecich,”,

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) załadunku i rozładunku ładunku ze statku objętego podatkiem tonażowym eksploatowanego przez przedsiębiorcę żeglugowego, pod warunkiem że usługi te nie są świadczone na rzecz podmiotów trzecich,”
- pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) sprzedaży towarów lub usług na pokładzie statku pasażerskiego i pasażersko-towarowego w celu ich konsumpcji na pokładzie statku,”
- pkt 6 otrzymuje brzmienie:
 - „6) przewozu osób lub ładunku w inny sposób niż na statku objętym podatkiem tonażowym obsługiwany przez przedsiębiorcę żeglugowego, jeżeli została zawarta jedna umowa dotycząca tego przewozu, która obejmuje rejs statkiem objętym podatkiem tonażowym oraz transport na pozostałą część podróży nabyty przez przedsiębiorcę żeglugowego na mocy postanowień, które zostały zawarte między przedsiębiorcami na zasadach, na które zgodziłyby się w danych okolicznościach podmioty niebędące podmiotami powiązanymi (zasady rynkowe), z wyłączeniem przewozu osób w ramach usług turystycznych,”
- uchyla się pkt 7 i 8,
- pkt 9 otrzymuje brzmienie:
 - „9) świadczenia usług agentów i maklerów morskich, niestanowiących zarządzania komercyjnego w odniesieniu do statków eksploatowanych przez przedsiębiorcę żeglugowego kwalifikujących się do objęcia podatkiem tonażowym,”
- uchyla się pkt 10,
- dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
 - „11) sprzedaży usługi turystycznej w ramach jednej umowy, w przypadku gdy część tej usługi stanowi podróż morską statkiem objętym podatkiem tonażowym, a pozostała część tej usługi jest świadczona na lądzie, przy czym cena usługi świadczonej na lądzie odpowiada cenie, na którą zgodziłyby się podmioty niebędące podmiotami powiązanymi (cena rynkowej) i nie przekracza ona połowy ceny za tę usługę turystyczną w ramach tej umowy,”
- część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– pod warunkiem, że ta działalność (działalność poboczna) jest związana ze świadczeniem usług, o których mowa w ust. 1, a przychody z tej działalności nie przekraczają 50 % przychodów brutto przedsiębiorcy żeglugowego z eksploatacji danego statku w ramach działalności podstawowej określonej w ust. 1.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku przedsiębiorców żeglugowych, o których mowa w art. 2 pkt 3 lit. a tiret pierwsze i czwarte, lit. b tiret pierwsze i czwarte oraz lit. c tiret pierwsze i czwarte, opodatkowaniu podatkiem tonażowym podlega również działalność polegająca na oddaniu statku w czarter bez załogi (bare-boat), jeżeli umowa czarteru została zawarta przez podmioty w ramach jednej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2026 r. poz. 522) lub jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) umowa czarteru jest zawarta na okres nie dłuższy niż 3 lata;
- 2) oddanie statku w czarter jest wynikiem tymczasowej nadwyżki tonażu przedsiębiorcy żeglugowego;
- 3) oddanie statku w czarter dotyczy nie więcej niż 50 % pojemności netto statków, o których mowa w ust. 1, eksploatowanych przez danego przedsiębiorcę żeglugowego.”,

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Opodatkowaniu podatkiem tonażowym nie podlega działalność w zakresie:

- 1) rybołówstwa lub przetwórstwa rybnego;
- 2) świadczenia usług pilotowych w granicach portów morskich;
- 3) eksploatacji statków stale zakotwiczonych lub zacumowanych, które nie posiadają zdolności żeglugowej.”;

4) w art. 4:

a) w ust. 1 i 2, w art. 7 w ust. 1 i 2 oraz w art. 9 w ust. 3 i 6 wyrazy „art. 3 ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 3 ust. 1, 2 i 2a”,

b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:

„3. W przypadku przedsiębiorców żeglugowych, o których mowa w art. 2 pkt 3 lit. a tiret trzecie, lit. b tiret trzecie oraz lit. c tiret trzecie, podstawa opodatkowania podatkiem tonażowym wynosi:

- 1) 30 % podstawy obliczonej na podstawie ust. 1 i 2 – w przypadku gdy przedsiębiorca żeglugowy wykonuje na danym statku jedynie zarządzanie techniczne albo zarządzanie załogą, o których mowa w art. 2 pkt 10;
- 2) 50 % podstawy obliczonej na podstawie ust. 1 i 2 – w przypadku gdy przedsiębiorca żeglugowy wykonuje na danym statku jedynie zarządzanie techniczne oraz zarządzanie załogą, o których mowa w art. 2 pkt 10.

4. W przypadku statków napędzanych wyłącznie paliwami alternatywnymi w rozumieniu art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1289, 1853 i 1881) podstawa opodatkowania podatkiem tonażowym wynosi 60 % podstawy obliczonej na podstawie ust. 1 i 2.

5. W przypadku statków określonych w art. 3 ust. 1 pkt 2, z wyjątkiem statków wykorzystywanych do ratownictwa pełnomorskiego, podstawa opodatkowania podatkiem tonażowym wynosi 130 % podstawy obliczonej na podstawie ust. 1 i 2.”;

5) w art. 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dobową stawkę ustala się w zależności od pojemności netto (NT) statku od każdych 100 jednostek, według stawek wyrażonych w euro, określonych w tabeli.

Lp.	Pojemność netto (NT) statku	Stawki do obliczenia dochodu
1	do 1000	0,55 euro za każde 100
2	od 1001 do 10 000	0,40 euro za każde 100 powyżej 1000
3	od 10 001 do 30 000	0,26 euro za każde 100 powyżej 10 000
4	od 30 001 do 50 000	0,24 euro za każde 100 powyżej 30 000
5	od 50 001	0,20 euro za każde 100 powyżej 50 000

”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dla celów obliczeniowych pojemność netto (NT) statku zaokrągla się w następujący sposób:

- 1) dla statków, których pojemność netto (NT) nie przekracza 100 jednostek, przyjmuje się wartość obliczeniową 100 jednostek;

-
- 2) dla statków, których pojemność netto (NT) przekracza 100 jednostek, przy przekroczeniu pełnych setek jednostek:
- a) wynoszącym poniżej 50 jednostek – wartość obliczeniową zaokrągliła się w dół do pełnych 100 jednostek,
 - b) wynoszącym 50 jednostek i więcej – wartość obliczeniową zaokrągliła się w górę do pełnych 100 jednostek.”;
- 6) w art. 9:
- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W oświadczeniu zamieszcza się:

 - 1) dane identyfikujące przedsiębiorcę żeglugowego: nazwę lub imię i nazwisko, adres i numer identyfikacji podatkowej lub numer PESEL;
 - 2) dane dotyczące okresu opodatkowania;
 - 3) informacje o działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę żeglugowego;
 - 4) informacje o statkach podlegających opodatkowaniu podatkiem tonażowym, takie jak: nazwa statku, numer identyfikacyjny Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) i pojemność netto (NT) statku;
 - 5) w przypadku zarządzania technicznego – informację o posiadanym Dokumencie Zgodności;
 - 6) zobowiązanie do spełniania w okresie opodatkowania warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1a albo w art. 3 ust. 1a pkt 1 i 2 oraz ust. 1b;
 - 7) oświadczenie o spełnianiu przez statki, z wykorzystaniem których przedsiębiorca żeglugowy prowadzi działalność, wymagań międzynarodowych oraz wymagań Unii Europejskiej w zakresie ochrony, bezpieczeństwa, szkolenia i certyfikacji marynarzy, ochrony środowiska i warunków pracy i życia na pokładzie;
 - 8) oświadczenie, że przedsiębiorca żeglugowy nie jest przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji ekonomicznej, o którym mowa w wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji.”,
 - b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Oświadczenie zawiera klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za

złożenie fałszywego oświadczenia”, która zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

c) dodaje się ust. 7–11 w brzmieniu:

„7. Przedsiębiorca żeglugowy opodatkowany podatkiem tonażowym w terminie do dnia 31 stycznia składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu w sprawach podatku tonażowego oświadczenie o spełnieniu w poprzednim roku podatkowym warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1a albo w art. 3 ust. 1a pkt 1 i 2 oraz ust. 1b, dołączając do niego dowody potwierdzające spełnienie tych warunków.

8. Przedsiębiorca żeglugowy w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 7, składa również oświadczenie, że w poprzednim roku podatkowym statki, z wykorzystaniem których prowadził działalność, spełniały wymagania międzynarodowe oraz wymagania Unii Europejskiej w zakresie ochrony, bezpieczeństwa, szkolenia i certyfikacji marynarzy, ochrony środowiska i warunków pracy i życia na pokładzie. Oświadczenie zawiera klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

9. Jeżeli przedsiębiorca żeglugowy opodatkowany podatkiem tonażowym nie przedłoży w terminie, o którym mowa w ust. 7, oświadczeń lub dowodów, o których mowa w ust. 7 i 8, lub przedłożone dowody okażą się niewystarczające do ustalenia spełnienia przez tego przedsiębiorcę warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1a albo w art. 3 ust. 1a pkt 1 i 2 oraz ust. 1b, naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach podatku tonażowego wzywa przedsiębiorcę żeglugowego do ich przedłożenia lub uzupełnienia w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania oraz poucza, że w razie niewykonania tego obowiązku utraci on prawo do opodatkowania podatkiem tonażowym począwszy od roku podatkowego, którego dotyczą te oświadczenia lub te dowody.

10. Przedsiębiorca żeglugowy opodatkowany podatkiem tonażowym, który nie spełni warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1a albo w art. 3 ust. 1a pkt 1 i 2 oraz ust. 1b, nie przedłoży oświadczeń lub dowodów, o których mowa w ust. 7 i 8, w terminie, o którym mowa w ust. 9, traci prawo do opodatkowania podatkiem tonażowym i podlega opodatkowaniu na podstawie przepisów ustawy z dnia 15

lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych lub ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych począwszy od roku podatkowego, którego dotyczą te oświadczenia lub te dowody.

11. W przypadku utraty prawa do opodatkowania podatkiem tonażowym podatek zapłacony przez przedsiębiorcę żeglugowego za rok podatkowy, za który utracił on prawo do opodatkowania tym podatkiem, uznaje się za zaliczkę na podatek dochodowy wynikający z zeznania składanego za ten sam rok podatkowy.”;

7) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca żeglugowy podlega opodatkowaniu podatkiem tonażowym przez okres wskazany w oświadczeniu, o którym mowa w art. 9 ust. 4, jednak niekrótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż okres obowiązywania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności podatku tonażowego z rynkiem wewnętrznym, albo przez okres obowiązywania tej decyzji, jeżeli w dniu złożenia oświadczenia okres jej obowiązywania jest krótszy niż 5 lat.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku utraty prawa do opodatkowania podatkiem tonażowym, w szczególności zakończenia działalności określonej w art. 3 ust. 1, 2 i 2a, ponowny wybór tej formy opodatkowania może nastąpić niewcześniej niż po upływie 3 lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym podatnik utracił prawo do opodatkowania podatkiem tonażowym.

5. W przypadku sprzedaży albo utraty statków okres, o którym mowa w ust. 4, liczy się od dnia wyrejestrowania statku z rejestru statków.”;

8) w art. 12 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do dnia, w którym upływa termin złożenia zeznania, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorcy żeglugowi są obowiązani złożyć do naczelnika urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatku tonażowego dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2026 r. poz. 500).”;

9) w rozdziale 3 po art. 13a dodaje się art. 13b w brzmieniu:

„Art. 13b. Opodatkowaniu podatkiem tonażowym nie podlegają przedsiębiorcy żeglugowi będący przedsiębiorstwami w trudnej sytuacji ekonomicznej zgodnie z

wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji.”;

10) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Zwrot pomocy publicznej

Art. 13c. 1. Przedsiębiorca żeglugowy, który nienależnie otrzymał pomoc publiczną w formie opodatkowania podatkiem tonażowym, jest obowiązany do zwrotu tej pomocy.

2. Za nienależnie udzieloną uważa się pomoc publiczną przyznaną:

- 1) na podstawie fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd naczelnika urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatku tonażowego przez przedsiębiorcę żeglugowego otrzymującego tę pomoc;
- 2) mimo braku prawa do otrzymania tej pomocy.

3. Kwotę nienależnie udzielonej pomocy publicznej stanowi różnica między zapłaconym podatkiem tonażowym a podatkiem należnym za dany rok podatkowy określonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych lub ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przypadku podatku należnego określonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych jego wysokość jest obliczana w sposób właściwy dla odrębnego opodatkowania małżonków oraz bez uwzględniania faktu samotnego wychowywania dzieci.

4. Naczelnik urzędu skarbowego właściwy dla podatnika w zakresie podatku dochodowego wydaje decyzję o ustaleniu i zwrocie nienależnie udzielonej pomocy publicznej.

5. Należności z tytułu nienależnie udzielonej pomocy publicznej ulegają przedawnieniu z upływem 10 lat, licząc od dnia udzielenia tej pomocy.

6. Bieg terminu przedawnienia przerywa:

- 1) odroczenie terminu płatności należności, o których mowa w ust. 5,
- 2) rozłożenie spłaty należności, o których mowa w ust. 5, na raty,
- 3) zastosowanie środka egzekucyjnego, o którym przedsiębiorca żeglugowy został powiadomiony,
- 4) ogłoszenie upadłości przez przedsiębiorcę żeglugowego

– przy czym po przerwaniu biegu przedawnienia biegnie on na nowo odpowiednio od dnia upływu terminu płatności odroczonej należności, o których mowa w ust. 5, od dnia upływu terminu płatności ostatniej raty należności, o których mowa w ust. 5, od dnia zastosowania środka egzekucyjnego, o którym przedsiębiorca żeglugowy został powiadomiony, lub od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego przedsiębiorcy żeglugowego.

7. Termin przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, ulega również przerwaniu w przypadku podjęcia przez Komisję Europejską lub państwo członkowskie działające na jej wniosek jakiegokolwiek działania w odniesieniu do pomocy niezgodnej z prawem, o którym mowa w art. 17 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 248 z 24.09.2015 r., str. 9).

8. Przedsiębiorcy korzystający z opodatkowania podatkiem tonażowym są obowiązani do przechowywania dokumentów dotyczących udzielonej pomocy publicznej do dnia upływu terminu przedawnienia roszczeń związanych ze zwrotem pomocy publicznej, określonego w ust. 5.

9. Kwoty nienależnie udzielonej pomocy publicznej podlegają zwrotowi łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na rachunek bankowy urzędu skarbowego wskazany przez naczelnika urzędu skarbowego właściwego w sprawach podatku dochodowego. Odsetki są naliczane od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności podatku tonażowego do dnia spłaty należności, o których mowa w ust. 5.

10. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do spraw dotyczących ustalania i zwrotu nienależnie udzielonej pomocy publicznej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.²⁾).

Art. 4. W ustawie z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. z 2019 r. poz. 1374) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 497, 621, 622, 769, 820, 1203, 1235, 1414, 1417, 1669, 1804 i 1863 oraz z 2026 r. poz. 252, 347 i 473.

„2a. W ramach wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2, Komisja bada przyczyny i rejestruje informacje o zgonach marynarzy, którzy ponieśli śmierć na statkach, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 1 lit. a.”;

2) w art. 35 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Komisja sporządza i przekazuje do dnia 31 marca raport na temat liczby i przyczyn zgonów marynarzy na statkach o polskiej przynależności w poprzednim roku kalendarzowym i przekazuje go Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy.”;

3) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. Informacje w raporcie, o którym mowa w art. 35 ust. 2:

1) są przedstawione w formacie określonym przez Międzynarodowe Biuro Pracy i z wykorzystaniem klasyfikacji przez nie określonych;

2) zawierają:

- a) informację o rodzaju (klasyfikacji) zgonu,
- b) typie statku i tonażu brutto,
- c) miejscu zgonu (na morzu, w porcie, na kotwiczowisku),
- d) płci marynarza,
- e) wieku marynarza,
- f) stanowisku, na którym był zatrudniony marynarz,
- g) dziale, w którym był zatrudniony marynarz.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. z 2026 r. poz. 102) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 6 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) każdego innego ucznia oraz kandydata i studenta, odbywającego praktykę zawodową na statku armatora na podstawie umowy zawartej między szkołą lub uczelnią działającą odpowiednio w polskim systemie oświaty lub systemie szkolnictwa wyższego i nauki a tym armatorem lub na podstawie umowy zawartej bezpośrednio między praktykantem a tym armatorem;”;

2) w art. 4 po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3k w brzmieniu:

„3a. Dostępu do systemu kontrolno-informacyjnego dla portów polskich (PHICS) udziela uprawnionemu lekarzowi, na jego wniosek, dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu Szczecin.

3b. Wniosek, o którym mowa w ust. 3a, zawiera:

-
- 1) imię (imiona) i nazwisko oraz numer PESEL uprawnionego lekarza;
 - 2) wskazanie wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy, w którym uprawniony lekarz zgłosił wykonywanie działalności;
 - 3) numer prawa wykonywania zawodu uprawnionego lekarza;
 - 4) służbowy numer telefonu kontaktowego oraz służbowy adres e-mail uprawnionego lekarza, na który zostanie wysłane potwierdzenie rejestracji w systemie kontrolno-informacyjnym dla portów polskich (PHICS) oraz dla potrzeb przesyłania powiadomień generowanych przez ten system;
 - 5) nazwę, adres i numer telefonu gabinetu lekarskiego lub podmiotu leczniczego, w których uprawniony lekarz wykonuje badania lekarskie marynarzy, o których mowa w ust. 3;
 - 6) oświadczenia uprawnionego lekarza o:
 - a) wykonywaniu badań lekarskich marynarzy, o których mowa w ust. 3, i zapoznaniu się z aktualnymi przepisami prawa dotyczącymi wydawania świadectw zdrowia marynarzom,
 - b) posiadaniu i stosowaniu zabezpieczeń technicznych i organizacyjnych chroniących przed nieuprawnionym dostępem do danych dotyczących badań lekarskich marynarzy, o których mowa w ust. 3,
 - c) wyrażeniu zgody na upublicznienie jego imienia i nazwiska oraz nazwy, adresu i numeru telefonu gabinetu lekarskiego lub podmiotu leczniczego, w których wykonuje badania lekarskie marynarzy, o których mowa w ust. 3;
 - 7) datę i podpis uprawnionego lekarza.

3c. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 3a, jest składany w postaci elektronicznej, uprawniony lekarz opatruje go kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub uwierzytelnia w sposób zapewniający możliwość potwierdzenia pochodzenia i integralności weryfikowanych danych w postaci elektronicznej.

3d. Dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu Szczecin odmawia, w drodze decyzji, udzielenia dostępu do systemu kontrolno-informacyjnego dla portów polskich (PHICS) lekarzowi, który nie jest uprawnionym lekarzem, o którym mowa w ust. 3, lub uprawnionemu lekarzowi, który nie złożył oświadczeń, o których mowa w ust. 3b pkt 6.

3e. Wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, na pisemny wniosek dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu Szczecin, przekazują aktualne informacje o

uprawnionych lekarzach, o których mowa w ust. 3, obejmujące imię (imiona) i nazwisko, numer prawa wykonywania zawodu oraz adres miejsca wykonywania praktyki lekarskiej.

3f. Wojewódzki ośrodek medycyny pracy zawiadamia dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu Szczecin o rozpoczęciu i zakończeniu działalności w zakresie badań lekarskich, o których mowa w ust. 3, w terminie 30 dni od dnia powzięcia tej informacji.

3g. Dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu Szczecin prowadzi listę uprawnionych lekarzy, którym został udzielony dostęp do systemu kontrolno-informacyjnego dla portów polskich (PHICS), zawierającą następujące dane:

- 1) imię (imiona) i nazwisko uprawnionego lekarza;
- 2) określenie wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy, w którym uprawniony lekarz zgłosił wykonywanie działalności;
- 3) adres miejsca wykonywania praktyki lekarskiej i numer telefonu kontaktowego gabinetu lekarskiego lub podmiotu leczniczego, w których uprawniony lekarz wykonuje badania lekarskie marynarzy, o których mowa w ust. 3.

3h. Lista, o której mowa w ust. 3g, jest udostępniana na stronach internetowych urzędów morskich oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych tych urzędów.

3i. Uprawniony lekarz, którego dane są zawarte na liście, o której mowa w ust. 3g, niezwłocznie zgłasza na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej dyrektorowi urzędu morskiego właściwego dla portu Szczecin każdą zmianę danych zawartych na tej liście.

3j. Dyrektor urzędu morskiego właściwego dla portu Szczecin niezwłocznie zmienia dane na liście, o której mowa w ust. 3g, oraz powiadamia o każdej zmianie pozostałych dyrektorów urzędów morskich.

3k. Dane uprawnionych lekarzy, o których mowa w ust. 3g, są przechowywane przez okres prowadzenia działalności przez uprawnionego lekarza oraz przez okres 30 miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora urzędu morskiego właściwego dla portu Szczecin informacji o zakończeniu działalności przez uprawnionego lekarza.”;

- 3) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1h w brzmieniu:

„1a. Dyrektorzy urzędów morskich prowadzą ewidencję wydanych i unieważnionych książeczek żeglarskich.

1b. Ewidencja, o której mowa w ust. 1a, jest prowadzona w postaci papierowej i elektronicznej w systemie kontrolno-informacyjnych dla portów polskich (PHICS).

1c. W ewidencji, o której mowa w ust. 1a, gromadzi się:

- 1) dane zawarte we wniosku osoby ubiegającej się o wystawienie lub wymianę książeczki żeglarskiej, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15;
- 2) wizerunek twarzy osoby, o której mowa w pkt 1;
- 3) odwzorowanie podpisu osoby, o której mowa w pkt 1;
- 4) dane dotyczące wniosku o wydanie lub wymianę książeczki żeglarskiej: numer wniosku, oznaczenie dyrektora urzędu morskiego, do którego złożono wniosek, datę przyjęcia wniosku, datę weryfikacji przesłanek odmowy wydania paszportu lub datę stwierdzenia legalności pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) dane dotyczące książeczki żeglarskiej: serię i numer książeczki żeglarskiej oraz naklejki do personalizacji danych osobowych, datę wydania, datę ważności, oznaczenie dyrektora urzędu morskiego wydającego książeczkę żeglarską, datę odbioru, datę anulowania, przyczynę anulowania, datę unieważnienia, przyczynę unieważnienia, status książeczki żeglarskiej.

1d. Dyrektor urzędu morskiego przechowuje dokumentację związaną z książeczkami żeglarskimi przez okres określony w jednolitym rzeczowym wykazie akt, obowiązującym w urzędzie.

1e. Dokumentacja związana z książeczkami żeglarskimi podlega brakowaniu zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164 oraz z 2025 r. poz. 1173).

1f. Danych z ewidencji, o której mowa w ust. 1a, prowadzonej w postaci elektronicznej nie usuwa się.

1g. Dyrektor urzędu morskiego udostępnia dane dotyczące książeczki żeglarskiej lub jej posiadacza na wniosek Policji, prokuratury, sądu, Straży Granicznej lub Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich złożony na piśmie utrwalonym w postaci papierowej, opatrzonym podpisem własnoręcznym, lub złożony na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej, opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

1h. Dyrektorzy urzędów morskich, na wniosek właściwych organów administracji morskiej innych państw, armatorów lub ich przedstawicieli, potwierdzają, w postaci papierowej lub elektronicznej, autentyczność książeczek żeglarskich znajdujących się w

ewidencji, o której mowa w ust. 1a, pod warunkiem wskazania serii i numeru książeczki żeglarskiej objętej wnioskiem.”;

4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. Książeczkę żeglarską wydaje się cudzoziemcowi, który legalnie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym w przypadku cudzoziemca będącego osobą, o której mowa w art. 9 pkt 1, 4 i 5, jest wymagane posiadanie zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt czasowy, lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.”;

5) w art. 12 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nieuprawniona, w tym cudzoziemiec przebywający nielegalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

6) w art. 14 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3–5 w brzmieniu:

„3) w przypadku jej wymiany na nową książeczkę żeglarską;

4) w przypadku zgłoszenia dyrektorowi urzędu morskigo jej zaginięcia lub utraty;

5) w przypadku odnalezienia zagubionej książeczki żeglarskiej i przekazania jej dyrektorowi urzędu morskigo.”;

7) w art. 18 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego audytu dodatkowego zostały stwierdzone nieprawidłowości, dyrektor urzędu morskigo wskazuje te nieprawidłowości oraz wyznacza termin ich usunięcia. W przypadku nieusunięcia nieprawidłowości w wyznaczonym terminie dyrektor urzędu morskigo unieważnia, w drodze decyzji, dokument, o którym mowa w ust. 2.”;

8) w art. 20 w ust. 2 w pkt 3 w lit. c kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) kopię dowodu zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w załączniku A4-I do Konwencji MLC, lub pisemne oświadczenie, że posiada zabezpieczenie finansowe, o którym mowa w załączniku A4-I do Konwencji MLC, lub informację, że statek nie jest objęty obowiązkiem posiadania zabezpieczenia finansowego odpowiedzialności armatora.”;

9) w art. 22:

a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

- „3) inną agencją zatrudnienia, jeżeli zamierza kierować osoby do pracy w jej imieniu, pisemną umowę, spełniającą wymagania określone w art. 338 ust. 5 ustawy o rynku pracy.”,
- b) w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) informację dla marynarza o jego prawach wynikających z ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego, o których mowa w art. 23 ust. 1.”;
- 10) w art. 25:
- a) w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:
„5) stanowisko, na którym praca jest wykonywana;
6) obywatelstwo.”,
- b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:
„3. Agencja zatrudnienia informuje marynarza o przetwarzaniu danych, o których mowa w ust. 1.
4. Agencja zatrudnienia niezwłocznie zmienia nieprawidłowe dane, o których mowa w ust. 1.
5. Agencja zatrudnienia przechowuje dane, o których mowa w ust. 1, przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął okres, na jaki została zawarta marynarska umowa o pracę, chyba że odrębne przepisy przewidują dłuższy okres przechowywania dokumentacji pracowniczej.”;
- 11) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Marynarska umowa o pracę zawarta na czas podróży morskiej rozwiązuje się następnego dnia po dniu przybycia statku do miejsca zakończenia podróży morskiej.”;
- 12) w art. 38 w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) zapasów żywności i wody pitnej w odniesieniu do ich ilości, wartości odżywczej, jakości i różnorodności.”;
- 13) w art. 44 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Maksymalny czas pracy nie może przekraczać:
1) 14 godzin w każdym 24-godzinnym okresie oraz
2) 72 godzin w każdym 7-dniowym okresie.”;
- 14) w art. 53 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Wymiar urlopu wypoczynkowego za okres krótszy niż miesiąc ustala się proporcjonalnie, biorąc za podstawę wymiar urlopu określony w ust. 1.”;
- 15) w art. 56 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Ekwiwalent pieniężny, o którym mowa w ust. 6, może być wypłacony przez armatora, w przypadku gdy potrzeby eksploatacyjne statku uniemożliwiają wykorzystanie przez marynarza urlopu wyrównawczego zgodnie z ust. 1–5.”;

16) w art. 62a ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Przepisów ust. 1–7 nie stosuje się do statków o pojemności brutto (GT) mniejszej niż 200 jednostek uprawiających żeglugę wyłącznie na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej oraz do statków służby państwowej specjalnego przeznaczenia w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie morskim będących własnością Skarbu Państwa.”;

17) w art. 63:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Armator zapewnia taką organizację i wyposażenie kuchni, aby pozwalały one na przygotowanie marynarzom odpowiednich, zróżnicowanych, zbilansowanych i pożywnych posiłków, a posiłki były podawane w higienicznych warunkach.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Armator zapewnia marynarzowi na statku bezpłatne zakwaterowanie i warunki do rekreacji oraz, jeżeli to możliwe, inne udogodnienia mające na celu zaspokojenie potrzeb marynarzy, w tym dostęp do urządzeń komunikacji telefonicznej między statkiem a lądem oraz do Internetu za ewentualną opłatą wskazaną przez armatora nieprzekraczającą kosztu zapewnienia tej usługi.

3. Armator, uwzględniając różnice kulturowe i religijne oraz czas trwania i charakter podróży morskiej, zapewnia marynarzom bezpłatne wyżywienie o odpowiedniej wartości odżywczej, jakości, różnorodności i w odpowiedniej ilości oraz bezpłatną wodę pitną odpowiedniej jakości i w odpowiedniej ilości.”,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Koszty armatora poniesione na podstawie ust. 1–3 nie stanowią przychodu marynarza w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym.”;

18) w art. 66:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Armator jest obowiązany dostarczyć członkowi załogi statku nieodpłatnie środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze w odpowiednim rozmiarze, zabezpieczające przed działaniem niebezpiecznych i szkodliwych dla

zdrowia czynników występujących w środowisku pracy na morzu oraz poinformować go o sposobach posługiwania się tymi środkami.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Armator, w porozumieniu z kapitanem statku, ustala rodzaje i rozmiary środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, których stosowanie jest niezbędne na określonych stanowiskach pracy na statku.”;

19) w art. 69 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W przypadku śmierci marynarza na statku, niezależnie od jej przyczyn, kapitan statku przedstawia Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich informacje o tym zdarzeniu w terminie 7 dni od dnia powzięcia o nim wiadomości.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4, zawierają następujące dane:

- 1) rodzaj (klasyfikacja) zgonu;
- 2) typ statku i tonaż brutto;
- 3) miejsce zgonu (na morzu, w porcie, na kotwiczowisku);
- 4) płeć marynarza;
- 5) wiek marynarza;
- 6) stanowisko, na którym był zatrudniony marynarz;
- 7) dział, w którym był zatrudniony marynarz.”;

20) w art. 70:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Armator statku o polskiej przynależności lub posiadający siedzibę albo oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub którego statek zawija do portu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest uprawniony do nabycia produktów leczniczych i wyrobów medycznych na statek z przeznaczeniem do skompletowania składu lub uzupełnienia apteczki okrętowej. Podstawę nabycia tych produktów lub wyrobów stanowi zapotrzebowanie wystawione przez tego armatora albo podmiot przez niego upoważniony, które podlega realizacji w aptece ogólnodostępnej.”,

b) dodaje się ust. 6–11 w brzmieniu:

„6. Zapotrzebowanie, o którym mowa w ust. 4:

- 1) może zostać wystawione na produkty lecznicze lub wyroby medyczne zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 72;
- 2) może zostać wystawione przez armatora albo podmiot, o których mowa w ust. 4 zdanie drugie, nie częściej niż raz na 14 dni;

- 3) nie może zostać wystawione na produkty lecznicze zawierające w składzie środek odurzający lub substancję psychotropową objęte zapotrzebowaniem, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939).

7. Produkty lecznicze i wyroby medyczne nabyte na podstawie zapotrzebowania, o którym mowa w ust. 4, są przeznaczone do stosowania wyłącznie na statku wskazanym w tym zapotrzebowaniu.

8. Zapotrzebowanie, o którym mowa w ust. 4, jest potwierdzane przez:

- 1) uprawnionego lekarza, o którym mowa w art. 4 ust. 3, albo
- 2) lekarza, o którym mowa w art. 71 ust. 2, albo
- 3) lekarza pełniącego obowiązki państwowego powiatowego lub granicznego inspektora sanitarnego.

9. Zapotrzebowanie, o którym mowa w ust. 4, zawiera następujące informacje:

- 1) kolejny numer druku i datę wystawienia;
- 2) dane identyfikacyjne armatora, które mogą być nanoszone za pomocą nadruku albo pieczętki, zawierające:
 - a) nazwę,
 - b) adres,
 - c) numer telefonu i adres poczty elektronicznej,
 - d) numer identyfikacji podatkowej lub zagraniczny numer identyfikacyjny podatnika;
- 3) dane identyfikacyjne statku, o którym mowa w ust. 4, obejmujące:
 - a) nazwę,
 - b) przynależność,
 - c) numer identyfikacyjny Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), a w razie jego braku numer statku we właściwym rejestrze statków wraz ze wskazaniem tego rejestru, lub morski numer identyfikacyjny (MMSI), lub sygnał wywoławczy;
- 4) nazwę handlową i międzynarodową produktu leczniczego lub nazwę wyrobu medycznego;
- 5) postać farmaceutyczną produktu leczniczego lub drogę jego podania;
- 6) moc produktu leczniczego;
- 7) wielkość opakowania, jeżeli dotyczy;

-
- 8) rodzaj i ilość produktu leczniczego lub wyrobu medycznego;
 - 9) potwierdzenie lekarza, o którym mowa w ust. 8, zawierające jego podpis oraz naniesione w formie nadruku albo pieczętki, imię i nazwisko oraz numer prawa wykonywania zawodu albo identyfikator, o którym mowa w art. 17 ust. 2 pkt 4 albo 6 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2026 r. poz. 208 i 252);
 - 10) podpis i naniesione w formie nadruku albo pieczętki imię i nazwisko osoby wystawiającej zapotrzebowanie;
 - 11) oświadczenie lekarza, o którym mowa w art. 71 ust. 2, lub osoby, o której mowa w pkt 10, że ujęte w wystawionym zapotrzebowaniu produkty lecznicze lub wyroby medyczne zostaną wykorzystane wyłącznie w celu zastosowania u osób przebywających na statku albo w celu ratowania zdrowia i życia innych osób przebywających na morzu.

10. Kopię zapotrzebowania, o którym mowa w art. 70 ust. 4, które zostało zrealizowane, armator przechowuje przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zapotrzebowanie zostało wystawione.

11. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji zapotrzebowania, o którym mowa w ust. 4, oraz wzór tego zapotrzebowania w języku polskim i angielskim, mając na względzie konieczność zapewnienia jednolitości zasad realizacji zapotrzebowań.”;

- 21) po art. 70 dodaje się art. 70a w brzmieniu:

„Art. 70a. 1. W przypadku gdy marynarz znajdujący się na statku o polskiej lub obcej przynależności przebywającym na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej potrzebuje natychmiastowej pomocy medycznej, armator jest obowiązany na swój koszt zapewnić transport marynarza na ląd do odpowiedniej placówki medycznej.

2. Natychmiastowa pomoc medyczna jest wymagana w szczególności, w przypadku:

- 1) poważnych obrażeń lub choroby;
- 2) obrażeń lub choroby, które mogą prowadzić do czasowej lub trwałej niepełnosprawności;
- 3) choroby zakaźnej, która stwarza ryzyko przeniesienia na innych członków załogi;
- 4) obrażenia obejmującego złamanie kości, silne krwawienie, złamanie lub stan zapalny zęba lub poważne oparzenie;

- 5) silnego bólu, któremu nie można zaradzić na statku;
- 6) ryzyka samobójstwa;
- 7) zalecenia leczenia na lądzie w wyniku konsultacji telemedycznej.

3. W przypadku gdy armator, o którym mowa w ust. 1, nie podejmuje działań zmierzających do transportu marynarza potrzebującego natychmiastowej pomocy medycznej na ląd, do odpowiedniej placówki medycznej, transport organizuje na wniosek marynarza lub osoby przez niego upoważnionej dyrektor Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, koszty transportu marynarza potrzebującego natychmiastowej pomocy medycznej na ląd do odpowiedniej placówki medycznej pokrywa armator statku.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, dyrektor Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa w terminie 3 miesięcy od dnia transportu wydaje decyzję w sprawie obciążenia armatora kosztami transportu marynarza potrzebującego natychmiastowej pomocy medycznej na ląd do odpowiedniej placówki medycznej, określając ich wysokość oraz termin i sposób uiszczenia tych kosztów.

6. Koszty transportu, o których mowa w ust. 5, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Koszty transportu, o których mowa w ust. 5, ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym decyzja w sprawie obciążenia armatora kosztami transportu marynarza potrzebującego natychmiastowej pomocy medycznej na ląd do odpowiedniej placówki medycznej stała się ostateczna.”;

22) w art. 73:

- a) w ust. 3 po wyrazie „zwłok” dodaje się wyrazy „albo prochów”,
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zwłoki albo prochy sprowadza się do miejsca wskazanego w marynarskiej umowie o pracę lub wskazanego przez rodzinę marynarza w najkrótszym możliwym czasie.”,

- c) dodaje się ust. 5–9 w brzmieniu:

„5. W przypadku śmierci marynarza na statku przebywającym na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej lub na morzu pełnym, jeżeli statek ten następnie wpłynie na obszary morskie Rzeczypospolitej Polskiej, dyrektor Morskiej Służby

Poszukiwania i Ratownictwa, w porozumieniu z armatorem, zapewni transport zwłok albo prochów marynarza do miejsca, o którym mowa w ust. 4.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, koszty transportu zwłok albo prochów marynarza pokrywa armator statku.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, dyrektor Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa w terminie 3 miesięcy od dnia transportu zwłok albo prochów marynarza wydaje decyzję w sprawie obciążenia armatora kosztami transportu zwłok albo prochów marynarza, określając ich wysokość oraz termin i sposób uiszczenia tych kosztów.

8. Koszty transportu, o których mowa w ust. 7, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

9. Koszty transportu, o których mowa w ust. 7, ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym decyzja w sprawie obciążenia armatora kosztami transportu zwłok albo prochów marynarza stała się ostateczna.”;

23) w art. 85 ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Armator, który używa statku, o którym mowa w art. 21 w ust. 1 pkt 23c ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jest obowiązany do wystawienia, po zakończeniu roku, niepóźniej niż do końca lutego następującego po tym roku, zaświadczenia marynarzowi zatrudnionemu na tym statku zawierającego:”;

b) uchyla się pkt 2,

c) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) nazwę statku;”;

d) uchyla się pkt 3,

e) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu

„3a) informację o kwocie przychodu marynarza z tytułu pracy u armatora;”;

24) w art. 88 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na statku przechowuje się kopię Konwencji MLC, kopię Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r., kopię ustawy oraz aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 5 ust. 7,

art. 50 ust. 4, art. 94a i art. 95 ust. 10, a także aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 204 § 1 i 3 Kodeksu pracy.”;

25) po art. 90 dodaje się art. 90a w brzmieniu:

„Art. 90a. 1. Właściwy dyrektor urzędu morskiego udostępnia certyfikat i certyfikat tymczasowy w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu.

2. Właściwy dyrektor urzędu morskiego, w przypadku gdy certyfikat lub certyfikat tymczasowy utracą ważność na podstawie odpowiednio art. 89 ust. 6 lub art. 90 ust. 5 albo gdy certyfikat zostanie unieważniony zgodnie z art. 89 ust. 7, udostępnia informacje o tym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu.”;

26) w art. 100 w ust. 1 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) warunków zatrudnienia i organizacji pracy na statku – z wyjątkiem przepisów art. 28 ust. 1 i 2, art. 34, art. 40, art. 41, art. 43–47, art. 50, art. 51 ust. 2 i art. 53–56;

3) warunków pracy i życia na statku – z wyjątkiem przepisów art. 63, art. 64 ust. 2–4, art. 65, art. 67 ust. 2 i 3 oraz art. 69 ust. 2, z tym że przepis art. 63 ust. 3 stosuje się do statków, o których mowa w art. 103, a także specjalistycznych statków technicznych, w tym holowników, pogłębiarek i dźwigów pływających;”;

27) w art. 116:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a–2c w brzmieniu:

„2a) nie zapewnia organizacji i wyposażenia kuchni zgodnie z art. 63 ust. 1a,

2b) nie zapewnia marynarzowi na statku bezpłatnego zakwaterowania lub warunków do rekreacji zgodnie z art. 63 ust. 2,

2c) mimo że to możliwe, nie zapewnia na statku dostępu do urządzeń komunikacji telefonicznej między statkiem a lądem lub dostępu do Internetu albo za korzystanie z takiego dostępu żąda opłaty przekraczającej koszt zapewnienia tej usługi,”

b) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) nie zapewnia marynarzowi bezpłatnego wyżywienia i wody pitnej zgodnie z art. 63 ust. 3,

4) nie dostarcza członkowi załogi statku nieodpłatnie środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego zgodnie z art. 66 ust. 1 lub nie informuje go o sposobach posługiwania się tymi środkami”;

28) po art. 129 dodaje się art. 129a i art. 129b w brzmieniu:

„Art. 129a. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu go obsługującego komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających dostęp do systemu kontrolno-informacyjnego dla portów polskich (PHICS) uprawnionym lekarzom. Komunikat ogłasza się w terminie co najmniej 14 dni przed dniem wdrożenia rozwiązań technicznych określonym w tym komunikacie.

Art. 129b. Do dnia wdrożenia rozwiązań technicznych, o których mowa w art. 129a, dyrektor urzędu morskiego właściwy dla portu Szczecin prowadzi listę uprawnionych lekarzy, o której mowa w art. 4 ust. 3g, na podstawie informacji uzyskanych w wojewódzkich ośrodkach medycyny pracy. Lista jest udostępniana na stronach internetowych urzędów morskich oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych urzędów morskich.”;

29) w art. 130:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W latach 2026–2035 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi w:

- 1) 2026 r. – 70 000,00 zł;
- 2) 2027 r. – 2 114 000,00 zł;
- 3) 2028 r. – 1 895 000,00 zł;
- 4) 2029 r. – 14 000,00 zł;
- 5) 2030 r. – 2 590 000,00 zł;
- 6) 2031 r. – 2 189 000,00 zł;
- 7) 2032 r. – 70 000,00 zł;
- 8) 2033 r. – 3 038 000,00 zł;
- 9) 2034 r. – 2 670 000,00 zł;
- 10) 2035 r. – 2 434 000,00 zł.”;

b) w ust. 2 i 3 po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i ust. 1a”.

Art. 6. 1. Do wniosków o wystawienie książeczki żeglarskiej złożonych przez cudzoziemców będących osobami, o których mowa w art. 9 pkt 1, 4 i 5 ustawy zmienianej w art. 5, i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie stosuje się przepisów art. 10a ustawy zmienianej w art. 5.

2. Do ofert pracy, o których mowa w art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, złożonych przez armatora i niezrealizowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu dotychczasowym.

3. Do rozwiązywania marynarskich umów o pracę zawartych na czas podróży morskiej, o których mowa w art. 29 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, zawartych i nierozwiązanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 29 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 7. Przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do dochodów uzyskanych począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym Komisja Europejska wydała pozytywną decyzję o zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym, i obowiązują w okresie obowiązywania tej decyzji.

Art. 8. Przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do dochodów uzyskanych począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym Komisja Europejska wydała pozytywną decyzję o zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym, i obowiązują w okresie obowiązywania tej decyzji.

Art. 9. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wydania przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wydania przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 13 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 5 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających dostęp do systemu kontrolno-informacyjnego dla portów polskich (PHICS) uprawnionym lekarzom, określonym w komunikacie, wydanym na podstawie art. 129a ustawy zmienianej w art. 5.